

Zjevení Panny Marie ve Fatimě – 13. červenec 1917

Farní dopis č. 169 – říjen 2017

Milí farníci, poutníci a přátelé

Uplynul opět kalendářní měsíc a je zde čas pouti. S ní je tady i farní dopis a v něm i další pokračování našeho zamyšlení o zjeveních Panny Marie ve Fatimě. Tentokrát je to pátá část z 13. července 1917. Dejme proto bez velkého otálení slovo sestře Lucii De Santos, která své vzpomínky na tento den zjevení zaznamenala takto:

„Krátce poté, co jsme přišli na Cova da Iria k dubu a když jsme se modlili s početným zástupem růženec, spatřili jsme odraz obvyklé záře a vzápětí nato Pannu Marii nad dubem.

„Co si ode mne přejete?“ ptala jsem se. „Přeji si, abyste sem přišli opět třináctého dne příštího měsíce, abyste se dále každý den modlili růženec k Panně Marii, Královně posvátného růžence, abyste tak vyprosili světu mír a konec války, neboť jen ona vám bude moci pomoci.“ „Chtěla bych vás poprosit, abyste nám řekla, kdo jste; a abyste udělala zázrak, aby všichni věřili, že se nám zjevujete.“

„Přicházejte sem dále každý měsíc. V říjnu vám řeknu, kdo jsem, co si přeji, a udělám zázrak, který budou moci vidět, aby uvěřili.“ Pak jsem přednesla několik proseb, už si přesně nepamatuji jaké. Vzpomínám si pouze na to, že Panna Maria řekla, že je třeba modlit se růženec, aby ty milosti byly uděleny ještě v tom roce. Pak pokračovala: „Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou oběť: Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Mariinu.“ Při posledních slovech otevřela znovu ruce jako v obou předešlých měsících. Zdálo se, že záře proniká zemí a viděli jsme jakoby ohnivě moře. V tom ohni byli ďáblové a duše, podobné průhledným a černým nebo bronzovým žhavým uhlíkům v lidské podobě; vznášely se v tom požáru zmitány plameny, které z nich šlehalo spolu s mraky kouře, padaly na všechny strany jako jiskry při obrovských požárech, bez tíhy a rovnováhy, za bolestného a zoufalého volání a nařikání, které vzbuzovalo úděs a rozechvívalo hrůzou. (Muselo to být zřejmé při tomto pohledu, kdy se mi vydralo z hrdla ono „Ach!“ které prý lidé slyšeli.) Ďáblové se vyznačovali hrůznými a šerednými podobami odporých, neznámých zvířat, byli však průhlední jako černé a řeřavé uhliky. Třásli jsme se hrůzou a vzhledli jsme k Panně Marii, jako bychom prosili o pomoc. Ta nám řekla dobrotivě, ale plná smutku: „Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a bude mír. Válka se chýlí ke konci. Jestliže však nepřestanou urážet Boha, vypukne za pontifikátu Pia XI. nová, krutější válka. Až uvidíte noc ozářenou neznámým světlem, vezte, že to je znamení, kterým Bůh dá najevo, že potrestá svět za jeho zločiny válkou, hladem, pronásledováním církve a Svatého otce. Aby se tomu zabránilo, přijdu požádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírné sv. přijímání o prvních sobotách v měsíci. Jestliže lidé mé přání splní, Rusko se obrátí a bude mír. Jestliže ne, bude Rusko šířit své bludy po světě a vyvolá tak války a pronásledování církve. Dobří budou mučeni a Svatý otec bude muset mnoho trpět, různé národy budou zničeny. Ale nakonec zvítězí mé Neposkvrněné Srdce. Sv. otec mi zasvětil Rusko, a to se obrátí a světu bude dopřán na nějakou dobu mír. Portugalsko si zachová svou víru atd. Toto neříkejte nikomu. Františkovi to však můžete říci.

Když se budete modlit růženec, opakujte po každém desátku: „Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které toho nejvíce potřebují.“

Po chvíli mlčení jsem se zeptala: „Nepřejete si ode mne už nic?“ „Ne, pro dnešek si nepřeji už nic.“ A jako obvykle se začala vznášet směrem k východu, až zmizela v nedozírné dáli oblohy.

Při tomto zjevení Panny Marie se dovídáme, jak mnoho jsme ohroženi. Některé ze zmíněných zlých věcí Pannou Marií se již naplnily a některé nás ohrožují i nadále. Je to především nebezpečí věčné záhuby v pekle, které nikdy neskončí. Panna Maria ale zároveň také ukazuje cestu kudy nebo jak si

vyprosít Boží ochranu a záchranu před touto záhubou: je to zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci a úcta k němu. Panna Maria nám říká: „*Nakonec zvítězí mé Neposkvrněné Srdce.*“ Ukazuje tak na své Neposkvrněné Srdce jako bezpečné místo pro nás, kam se máme ukrýt, schovat, abychom nezhynuli a byli v bezpečí. Dopřejme sluchu tomuto přání Panny Marie – naší nebeské maminky. Zasvěťme se Neposkvrněnému Srdci Mariinu a stále – každý den – toto zasvěcení opakujme, jako kdybychom své mamince opakovali: „*Mami, spoléhám na tebe.*“ Učme se důvěřovat Panně Marii stejně tak, jak to umí jen malé děti vůči svým maminkám...

S radostí všem žehnám...

P. Stanislav Váša

Zjevení Panny Marie ve Fatimě – 13. srpen 1917

Farní dopis č. 170 – listopad 2017

Milí farníci, poutníci a přátelé.

Opět je tu čas pro „dopis“ a pár řádků pro povzbuzení ve víře. Minule jsme prožili moc pěknou pouť 1. soboty spojenou se zasvěcením se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Připojili jsme se tak k našim biskupům, kteří v Koclířově u Svitav – v sídle Českomoravské Fatimy, v tento den již v dopoledních hodinách zasvětili Neposkvrněnému Srdci Panny Marie celý náš národ. Můžeme jen děkovat Panně Marii, že se toto zasvěcení naší země podařilo uskutečnit.

I přesto, že zmíněné zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie můžeme pro naši zemi považovat za určité vyvrcholení tohoto roku 100. výročí zjevení ve Fatimě, chceme v našem povídání o těchto zjeveních ještě pokračovat. Proto dejme znovu slovo sestře Lucii de Santos, která ve svých vzpomínkách na jednotlivé dny zjevení Panny Marie pokračuje takto:

„Protože jsem již vyprávěla, co se tohoto dne stalo, nebudu se tím zdržovat a přejdu ke zjevení, ke kterému myslím došlo 15. srpna k večeru (Poznámka: Lucie se mýlí, když se domnívá, že se to zjevení událo tentýž den, kdy se vrátili z vězení ve Vila Nova de Ourém. Nebylo to tehdy, ale následující neděli 19. srpna). Protože jsem tehdy ještě nedovedla počítat dny v měsíci, není vyloučeno, že se mýlím, mám však za to, že se to stalo téhož dne, kdy jsme přišli z Vila Nova de Ourém.

Když jsme s Františkem a jeho bratrem Janem hnali ovce na místo zvané Valinhos, měli jsme pocit, že se blíží a obestírá nás něco nadpřirozeného; tušili jsme, že se nám zjeví Panna Maria a mrzelo nás, že ji Hyacinta neuvídí. Prosila jsem proto Jana, aby pro ni šel. Protože nechtěl jít, dala jsem mu pár grošů a pak už běžel. Mezitím jsme s Františkem spatřili odraz světla, či jak jsme tomu říkali, blesk, a hned, jak přišla Hyacinta, spatřili jsme nad dubem Pannu Marii.

„Co si ode mne přejete?“ „Chci, abyste přišli třináctého na Cova da Iria a abyste se dále denně modlili růženec. Poslední měsíc pak udělám zázrak, aby všichni uvěřili.“ „Co máme dělat s penězi, které lidé na Cova da Iria nechávají?“ „Dejte udělat dvě nosítka. Jedno poneseš ty s Hyacintou a s dvěma bíle oděnými děvčaty, druhé František s třemi chlapci. Peníze budou sloužit pro slavnost Růžencové Panny Marie. Za ostatní peníze ať se postaví kaple.“ „Prosím vás, abyste uzdravila některé nemocné.“ „Ano, během roku některé uzdravím.“ Pak se rozesmútněla: „Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.“ A zase se zvedla jako obvykle směrem k východu.“

Taková je dnešní část vzpomínek sestry Lucie de Santos. Můžeme si zde všimnout, že Panna Maria znovu všechny děti – Lucii, Františka i Hyacintu vyzývá a prosí o konání pokání a obětí i modlitbu za hříšníky a jejich obrácení. Tato prosba Panny Marie je určena i nám. Všichni se můžeme inspirovat jejich příkladem obětavosti a horlivosti v konání pokání. Všechny tři děti totiž nepromeškaly žádnou příležitost, jak by mohly přinést oběť, a počínali si při tom vynalézavě a statečně, že nás to až může

zahanbit.

Zpočátku byly jejich oběti dětinské, chytaly např. motýly a pak je zase pouštěly na svobodu. Hyacinta vedena touhou přinést oběť se např. zřekla tance, který pro ni byl až do prvních zjevení Panny Marie velikou zálibou a touhou. Takto dokázala přinést velkou oběť za obrácení hříšníků. Jindy zase navrhla i ostatním, aby se zřekly vlastního občana ve prospěch chudých dětí, které potkávaly při cestě na pastvu. Sami pak jedli lesní plody, kořínky nebo dokonce trpké duběnky.

Z těchto malých obětí vyrostly velké, které převyšovaly dětský věk. Lucie o tom opět vypráví: „Bylo to v polovici srpna. Nejprve jsme velkodušně přinášely oběti, ale když přišlo poledne a s ním i palčivé horko, nemohly jsme to žízni vydržet. Udělala jsem návrh, že půjdu do blízké vesnice pro vodu. Jedna dobrá paní půjčila mi džbán a darovala kus chleba. Ten jsme rozdělili a džbán s vodou jsem podala nejprve Františkovi: „Pij!“ „Ne, nebudu pít.“ „Proč pak ne?“ – Budu trpět žízeň za obrácení hříšníků.“ „Tak pij ty, Hyacinto!“ „Také já přinesu oběť za obrácení hříšníků.“ Lucie (o svých obětech nikdy nemluvila) vylila vodu do jamky vydlabané v kameni, aby aspoň ovečky mohly uhasit žízeň. Potom vrátila džbán.

Jindy bylo opět vedro nesnesitelné. Cikády a cvrčci zpívali o závod a kvákání žab z nedalekého močálu dovršovalo tento ohlušující koncert. Hyacinta, hladem a žízni zesláblá, trpěla tím nejvíce a konečně zvolala: „Lucie, řekni přece těm žábám a cvrčkům, aby byli ticho! Mne bolí moc hlava, už to nemohu vydržet.“ V tom si František vzpomněl: „Nechceš trpět za hříšníky?“ „Ano, ano, chci!“ odpověděla sestřička rychle, „nechte je dál zpívat!“

Z počátku nepily ani kapky vody jen některý den, později po celé týdny a měsíce. Ani tyto oběti jim brzy nedostačovaly. Jednou když trhaly květiny, strčila Hyacinta nevědomky ruku do kopřiv. Úmyslně pak tam strčila obě ruce a volala radostně: „Koukejte, to je zas něco, čím se můžeme umrtvovat!“ Od té doby trhaly kopřivy a šlehalo se jimi po holých nohou.

Po dobrovolných obětech přišly brzy i nedobrovolné, které přinášely rovněž v duchu pokání a lásky. Pokaždé se Hyacinta tázala: Řekly jste Spasiteli, že tato oběť je z lásky k Němu? Byla-li odpověď záporná, klekla i uprostřed ulice, pozvedla ruce i oči k nebi a volala: „Ó Pane Ježíši, tato oběť je z lásky k Tobě a za obrácení hříšníků.“

Tak děti konaly mnoho podobných skutků podle přání Panny Marie jako svoji oběť za obrácení hříšníků. Nám pak tyto děti zanechaly velký příklad k následování...

S požehnáním pro všechny...

P. Stanislav Váša

Zjevení Panny Marie ve Fatimě – 13. září 1917

Farní dopis č. 171 – prosinec 2017

Milí farníci, poutníci a přátelé.

Opět je tu naše měsíční pouť. I když je tato pouť poslední v tomto roce, pokračujeme i nadále v našem povídání o zjeveních Panny Marie ve Fatimě. Dejme tedy opět slovo svědkyni těchto zjevení sestře Lucii de Santos, která o dalším setkání s Pannou Marií vypráví:

„Když se přiblížila hodina zjevení, musela jsem se s Hyacintou a Františkem protlačit velkým zástupem lidí, kteří nás stěželi nechávali projít. Cesty byly plné lidí. Všichni nás chtěli vidět a chtěli s námi mluvit. Nebylo tam lidských ohledů. Mnoho lidí, i vznešené dámy a páni, se tlačili zástupem kolem nás, padali před námi na kolena a prosili nás, abychom předložili Panně Marii jejich záležitosti. Jiní, kterým se nepodařilo dostat se až k nám, volali zdaleka: „Pro lásku Boží, poproste Pannu Marii, ať uzdraví mého chromého syna!“ Jiný volal: „Ať uzdraví mé slepé dítě!“ A opět jiný: „Mé dítě je hluché!“ „Ať se mi vrátí domů manžel, syn z války!“ „Ať obrátí jednoho hříšníka!“ „Ať

mě uzdraví z tuberkulózy!“

Bylo tam vidět všechny druhy lidského utrpení; někteří volali ze stromů a zdí, kam vylezli, aby nás viděli. Jedněm jsme to slíbili, jiným jsme podávali ruce, abychom jim pomohli vstát ze zaprášené cesty, a tak jsme se pomalu dostávali dopředu za pomoci několika mužů, kteří nám razili zástupem cestu.

Když teď čtu v Novém zákoně o těch obdivuhodných scénách, když Spasitel procházel Palestinou, připomínám si tyto události, které jsem prožila, byť jako dítě, na cestách a silnicích z Aljustrelu do Fatimy a na Cova da Iria. Děkuji za to Bohu a obětuji mu víru našeho dobrého portugalského lidu. Říkám si v duchu: Jestliže tito lidé padali na zem před třemi chudými dětmi jen proto, že jim byla dopřána milost mluvit s Matkou Boží, co by asi dělali, kdyby před sebou viděli samého Ježíše Krista?

To se však nepatří. Rozběhlo se mi v roztržitosti pero a napsala jsem, co jsem neměla v úmyslu. Mějte se mnou trpělivost! Napsala jsem něco zbytečného, ale nevytrhnu to, abych neplytvala papírem sešitu.

Dostali jsme se konečně na Cova da Iria k dubu a začali jsme se modlit s lidmi růženec. Krátce nato jsme spatřili odraz světla a Pannu Marii v koruně dubu: „Modlete se dále růženec, abyste vyprosili konec války. V říjnu přijde i Kristus Pán, Sedmibolestná Panna Maria a Panna Maria Karmelská, sv. Josef s Ježíškem, aby požehnali světu. Bůh je s vašimi oběťmi spokojen, ale nechce, abyste spali s provazem ovázaným kolem těla. Noste jej jenom ve dne.“ „Lidé chtěli, abych vás poprosila o mnoho věcí: o uzdravení některých nemocných a jednoho hluchoněmého.“ „Ano, některém uzdravím, některé ne. V říjnu udělám zázrak, aby všichni uvěřili.“ A začala se vznášet a zmizela jako obvykle.

Na závěr můžeme uvažovat, co z dnešní části svědectví sestry Lucie de Santos pro nás vyplývá? Myslím, že je zde velmi jasně ukázána veliká důvěra prostých lidí v přímluvu Panny Marie. Kéž bychom i my měli podobnou důvěru v přímluvu a pomoc Panny Marie. Nejen v těžkostech nebo nesnázích života ale i ve své každodenním životě. O tuto milost prosme, povzbuzením nám v tom může být svědectví kněze Abbé Pierra z knihy „Testament“: „V mém dětství se objevil starý jezuita, otec Michel, kterému jsem jednoho dne řekl: „Všichni světci, o nichž slýchávám mluvit, velmi uctívali Pannu Marii. Trápí mě to, protože já takovou zbožnou úctu opravdu necítím!“ Tehdy mi odpověděl: „S tím si hlavu nelam, je to úplně prosté. Pokaždé, když budeš sám, pomodli se Zdravas Maria.“ Řídil jsem se tím, a to tak důkladně, že dnes, kdy je mi přes osmdesát, nedokážu usnout jinak než tak, že se opakovaně modlím: Zdravas Maria!“ Vyprošujme si i my podobným způsobem hluboký osobní vztah k Panně Marii.

S požehnáním pro všechny...

P. Stanislav Váša

Zjevení Panny Marie ve Fatimě – 13. říjen 1917

Farní dopis č. 172 – leden 2018

Milí farníci a poutníci.

Po prožití oslavy narození našeho Spasitele Ježíše Krista je zde opět čas na náš pravidelný farní dopis. V něm chceme pokračovat v našem povídání o zjevení Panny Marie ve Fatimě, které tam probíhalo v roce 1917. Proto dejme slovo sestře Lucii de Santos, která na poslední den zjevení Panny Marie – 13. říjen 1917 – takto vzpomíná: „Vyšli jsme z domu zavčas, neboť jsme počítali, že se cestou zase zdržíme. Lidé přišli v zástupech. Lilo jako z konve. Moje maminka se obávala, že to bude poslední den mého života. Trápila ji nejistota, co se se mnou stane, a chtěla mě proto doprovodit. Cestou se opakovaly scény jako minulého měsíce, ale ještě početnější a dojemnější. Ani bláto na cestách nebránilo lidem, aby si pokorně a prosebně klekali. Když jsme přišli na Cova da Iria k dubu, vyběhla jsem z nějakého vnitřního vnuknutí lidí, aby zavřeli deštníky a modlili se s námi růženec. Krátce nato jsme spatřili odraz světla a pak Pannu Marii nad dubem. „Co si ode mne přejete?“ „Chci ti říci, aby

zde postavili k mé počtě kapli; jsem Panna Maria, Královna růžence! Modlete se nadále denně růženec. Válka se chýlí ke konci a vojáci se brzy vrátí domů.“ „Chtěla jsem vás poprosit o mnoho věcí: abyste uzdravila nemocné a obrátila hříšníky atd.“ „Některé ano, jiné ne. Musí se polepšit a prosit za odpuštění svých hříchů.“ A se smutným výrazem řekla: „Ať už neuráží Boha, byl už tolik urážen.“ Pak rozevřela ruce a nechala je zazářit odrazem slunce; a zatímco se vznášela vzhůru, promítalo se její světlo do slunce.

Proto jsem, důstojný pane biskupe, zvolala, aby se lidé dívali na slunce. Neměla jsem v úmyslu upozorňovat na slunce, neboť jsem si nebyla jeho přítomnosti ani vědoma. Udělala jsem to vedena pouze vnitřním vnuknutím. Když Panna Maria zmizela v nedohledné dáli oblohy, spatřili jsme vedle slunce sv. Josefa s Ježíškem a Pannou Marií bíle oděnou s blankytně modrým pláštěm. Zdálo se, jako by sv. Josef s Ježíškem žehnali světu znamením kříže. Když pak krátce nato zjevení zmizelo, spatřila jsem Krista Pána a Pannu Marii: Měla jsem dojem, že je to Panna Maria Bolestná. Zdálo se, že Kristus Pán žehná světu podobně jako sv. Josef. Toto zjevení zmizelo a zdálo se mi, že vidím opět Pannu Marii podobnou Panně Marii Karmelské.“

Co k těmto vzpomínkám sestry Lucie de Santos dodat? Další slova jsou zde asi zbytečná. Spíš zde hledíme inspiraci – myšlenku pro náš život, kterou bychom si „odnesli“ do vlastního života. Myslím si, že takovou myšlenkou by mohla být prosba Lucie za nemocné a jejich uzdravení atd. a odpověď Panny Marie: „Chtěla jsem vás poprosit o mnoho věcí: abyste uzdravila nemocné a obrátila hříšníky atd.“ „Některé ano, jiné ne. Musí se polepšit a prosit za odpuštění svých hříchů.“ Zkusme se nad tímto rozhovorem trochu zamyslet. Předkládáme Pánu Bohu i Panně Marii neustále své prosby a přání. Myslím, že to je v pořádku, protože Boží dobrota je nevyčerpatelná a přesahuje nás i naše očekávání. Zdá se mi však, že je nám v tomto rozhovoru ukázána tak trochu podmíněnost našich proseb. Tj. že je potřebné něco udělat či o něco konkrétního usilovat, aby naše prosby mohly být vyslyšeny. Tedy prosba o odpuštění hříchů a snaha o polepšení, které připomíná Panna Maria. Na tyto důležité věci jako je prosba za odpuštění a úsilí o vlastní obrácení, možná často zapomínáme. Často prosíme např. za uzdravení z vážných nemocí nebo za urovnání našich rozbouřených vzájemných vztahů nebo cokoli jiného. Prosíme, aby se změnil ten druhý, ale na změnu sebe samých – svého chování, jednání a myšlení či prosbu za odpuštění hříchů a provinění adresovanou k Bohu i bližnímu zapomínáme. A tím se možná těžko může něco změnit. Možná také moc nevěříme, že začátkem ke změně k dobrému je prosba k Bohu za odpuštění hříchů, aby on nám odpustil a dal sílu změnit svůj život i sílu k prosbě za odpuštění druhým. Hledejme tedy Boha a jeho odpuštění, abychom pak dokázali také najít i sebe navzájem. Zkusme proto s prosbou o změnu a obrácení začít nejdříve u sebe, obnovujeme a posilujeme svůj vztah živé víry v Boha a obrácení druhých nechejme na Pánu Bohu. Už tímto postojem mnoho získáme. V našem srdci poroste pokora, důvěra, pokoj a mnoho jiných ctností. Rozdávajme proto odpuštění, abychom dokázali přijmout i dar pokoje.

S požehnáním a přáním pokoje...

P. Stanislav Váša

Zjevení Panny Marie ve Fatimě **„Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!“**

Farní dopis č. 173 – únor 2018

Milí farníci a poutníci.

Opět tu máme příležitost „potěšit se“ při četbě našeho již pravidelného farního dopisu. V těch několika předchozích jsme si mohli připomenout události zjevení Panny Marie ve Fatimě tak, jak

je pro nás zaznamenala ve svých vzpomínkách sestra Lucie de Santos, která při těchto zjeveních s Pannou Marií hovořila.

I přesto, že rok 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě skončil, poselství těchto zjevení nestárne. Pozvání Panny Marie k modlitbě sv. růžence, k smíru a pokání za hříchy a úctě k jejímu Neposkvrněnému Srdci je a vždy zůstane pozváním k lásce a jejímu růstu. O růst v lásce, úctě a živého vztahu s Ježíšem i Pannou Marií bychom proto měli stále usilovat a využívat k tomu všechny nám dostupné prostředky nebo možnosti, které máme.

Jednou z možných cest k tomuto růstu je cesta smíru za urážky a hříchy proti Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Mariinu. S úmyslem smíru je pak spojeno slavení prvních pátků a prvních sobot v měsíci.

Bůh nás žádá, abychom nebyli lhostejní vůči urážkám Ježíšova a Mariina Srdce. Při uskutečňování smíru, jako by nás Ježíš a Maria zvali do hlubšího vztahu, do užšího přátelství s nimi. Protože jestli chci někoho těšit, odpovídat na jeho bolest svou láskou, to již musíme být přátelé. Když někoho znám a miluji, vnímám také jeho bolest a chci ho potěšit. Na jeho bolest odpovídám svou láskou a blízkostí. Krása prvních pátků a prvních sobot je v tom, že Bůh se chce sdělovat, sdílet a stejně tak i Panna Maria. Bůh se tak ve své dobrotě a pokoře sklání k nám a sám nám říká, co si přeje, co ho bolí a co ho těší. Když toto v pokoře naše srdce přijme, pak se dějí v našem nitru úžasné věci. Právě smírnými pobožnostmi těšíme jejich Srdce a zůstáváme v jejich láskyplné blízkosti. Tak se cesta smíru stává skutečnou cestou obrácení. A je krásné, že Bůh takto začíná od jednoho konkrétního člověka. Když Panna Maria hovoří k sestře Lucii, tak říká: „*Alespoň ty buď mou přítelkyní, mou blízkou, která mi bude takto pomáhat.*“ Nebo když Ježíš hovořil k Markétě Marii Alacoque, říká: „*Alespoň ty...*“ On neříká, ať jsou to statisíce lidí. „*Alespoň ty. Začni ty.*“ Takové pozvání do blízkého vztahu je nádherné. Jsme všichni takto pozváni, abychom objevili tento poklad.

Pobožnost prvních pátků a prvních sobot jsou také spojené s velkými přísliby. Panna Maria prostřednictvím sestry Lucie dává velký příslib všem, kteří vykonají pobožnost prvních sobot: „*Slibuji jim svou přítomnost v hodině smrti se všemi milostmi, které jsou potřebné pro jejich spásu.*“ V průběhu druhého fatimského zjevení dala Panna Maria krásný příslib všem, kteří budou šířit úctu k jejímu Neposkvrněnému Srdci: „*Těm, kteří budou tuto úctu šířit, slibuji spasení, tyto duše budou mít u Pána Boha přednost, budou jako květy, které přinesu před jeho trůn.*“ Je to velký příslib. Šířením úcty a lásky k Panně Marii totiž slábné moc zla, šíří se Boží království a uskutečňuje se záchrana milionů duší.

K tomu, abychom vykonali smírnou pobožnost prvních sobot, je zapotřebí splnit podmínky. Matka Boží dala velký příslib všem, kteří: „*...po pět po sobě následujících měsíců přistoupí na první sobotu ke sv. zpovědi a ke sv. přijímání, pomodlí se růženec a patnáct minut mi budou dělat společnost tím, že budou meditovat o růžencových tajemstvích s úmyslem přinést mi smírnou obět.*“ Případné překážky při konání této smírné pobožnosti, ať nás moc nepřekvapí. Ty jsou naopak potvrzením, že jde o dobrou věc, která se však nelíbí zlému duchu a snaží se nám to překazít. Proto je potřeba v dobrém úmyslu a rozhodnutí vytrvat.

Pobožnost prvních sobot je příležitostí setkat se více s Pannou Marií a s Pánem Ježíšem. Udělat s nimi novou zkušenost. Smírné pobožnosti jako by nám říkaly: „*Pojď, můžeš poznat Marii a Ježíše ještě více a hlouběji.*“ Jakoby nás Panna Maria zvala na procházku: „*Pojď, ještě si o něčem popovídáme.*“ Ponoření se do vztahu s Ježíšem a Marií nám otevírá nevyčerpatelné bohatství. Jenom vztah s Ježíšem a Marií nám pomáhá správně žít, mít skutečnou radost ze života, oslavovat Boha a napomáhat záchraně lidí pro věčnost. Buďme tedy blázní důvěry a dejme se do toho! Věříme přece ve slova Matky Boží: „*Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!*“

S radostí vám všem žehnám...

P. Stanislav Váša

Zjevení Panny Marie ve Fatimě **- ovoce úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.**

Farní dopis č. 174 – březen 2018

Milí farníci a poutníci.

Opět je tu pouť 1. soboty v měsíci a je tak zde opět příležitost k pokračování v našem povídání o zjeveních Panny Marie ve Fatimě. Minule jsme hovořili o kráse úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a především o kráse úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, kterou sám Pán Ježíš opakovaně žádal a chtěl skrze zjevení Panny Marie ve světě zavést. Proto si znova připomeňme podmínky, které je nutné splnit při konání pobožnosti pěti 1. sobot po sobě jdoucích, jak žádala Panna Maria ve Fatimě nebo jak tuto pobožnost rozšířil Pán Ježíš při zjevení sestře Konsolátě Betronové ke kterému došlo 15. srpna 1942. Zmíněné podmínky jsou tyto: **sv. zpověď, sv. přijímání na smír, modlitba 5 desátků sv. růžence, 15 minut rozjímání o jednom nebo více tajemstvích sv. růžence. Ježíš pak ve zmíněném zjevení sestře Konsolátě nám dává veliké přísliby svých milostí, pokud vykonáme pobožnost 9 smírných prvních sobot po sobě jdoucích ke cti Neposkvrněného Srdce Panny Marie.** I přesto, že jsou nám tyto přísliby prvních sobot asi známé, dovolím si je zde připomenout:

• *Všechno, co od mého Srdce vyprošují skrze Srdce mé Matky, jim udělím ještě během novény, když o to prosí s důvěrou.*

• *Ve všech životních okolnostech pocítí podporu a požehnání mé Matky.*

• *Mír, porozumění a láska zavládne v duších a rodinách.*

• *V rodinách nebude svárů, zklamání a nespravedlnosti.*

• *Manželé se nebudou rozvádět a rozvedení se zase vrátí k sobě.*

• *Rodiny si budou rozumět a až do konce vytrvají v pravé víře.*

• *Matky v požehnaném stavu zakusí zvláštní ochranu mé Matky a dosáhnou všeho, co pro sebe a své dítě vyprošují.*

• *Chudým se dostane příbytku a chleba.*

• *Duše získají zálibu v modlitbě a utrpení a naučí se milovat Boha, bližního i nepřátele.*

• *Hříšníci neupadnou znovu do svých dřívějších hříchů a dosáhnou nejen odpuštění hříchů, ale dokonalou litoostí a láskou získají znovu křestní nevinnost.*

• *Kdo tuto novénu vykoná v křestní nevinnosti, ani potom nebude mé Srdce urážet žádným těžkým hříchem až do smrti (platí zvláště pro děti).*

• *Duše, která se upřímně obrátí k Bohu, ujde nejenom věčné záhubě, ale i očistci.*

• *Vlažné duše zanechají své vlažnosti, vytrvají v horlivosti a v krátké době dosáhnou nejvyšší dokonalosti a svatosti.*

• *Když rodiče nebo některý člen rodiny vykoná tuto novénu, nebude žádné dítě ani nikdo jiný z rodiny zavržen.*

• *Z mládeže obdrží mnozí povolání k duchovnímu stavu.*

• *Nevěřící obdrží milost víry a bloudící se zase vrátí k pravé církvi.*

• *Duchovní a řeholníci zůstanou věrni svému povolání. Ti, kteří se zpronevěřili svému povolání, obdrží milost pokání a návratu.*

• *Rodiče a představení obdrží pomoc nejen v duchovních, ale i hmotných starostech.*

• *Duše se lehce vyprostí z pokušení těla, světa a ďábla.*

• *Pyšní se v krátké době stanou pokornými, nenávidní se naplní láskou.*

• *Horlivé duše zakusí lahodu modlitby a oběti. Neklid, strach nebo zoufalství je nebude trápit.*

• *Umírající budou z tohoto světa odcházet bez smrtelného zápasu a bez útoků ďábla. Náhlá a nenadálá smrt je nepřekvapí.*

• *Umírající dostanou tak velkou touhu po věčném životě, že se odevzdají do mé vůle a klidně zesnou v náručí mé Matky.*

• *Při soudu zakusí zvláštní ochranu mé Matky.*

• *Duše obdrží milost, aby nad mým utrpením a bolestmi mé Matky pocítily vnitřní soucit a lásku.*

• *Ti, kteří touží po dokonalosti, obdrží jako vyznamenání hlavní ctnosti mé Matky: pokoru, čistotu, lásku.*

- *Bude je provázet uklidnění, vnitřní a vnější radost ve zdraví a nemoci.*
- *Duchovní osoby obdrží milost, aby neustále prožívaly přítomnost mé Matky, jakož i moc i přítomnost bez zvláštních obtíží.*
- *Duše, které pokročily ve sjednocení se mnou, obdrží milost, že pocítí, že nežijí ony, ale já v nich – to znamená: miluji jejich srdcem, modlím se jejich duší, mluvím jejich jazykem, sloužím celou jejich bytostí. Ony poznají, že vše dobré, krásné, svaté, pokorné, mírné a poslušné, štěstí a divotvornost v jejich nitru jsem já sám. Já, Všemohoucí, Nekonečný, Samovládce, jediný Bůh, jediná Láska.*
- *Duše, které vykonají tuto nověnu, budou po celou věčnost zářit jako lilie kolem Neposkvrněného Srdce mé Matky.*
- *Já, Boží Beránek, s Otcem i Duchem Svatým se budu věčně radovat z těchto duší, které září na Neposkvrněném Srdci mé Matky jako lilie a skrze mé Nejsvětější Srdce dojdou věčné slávy.*
- *Duchovní osoby budou v úkonech víry a ctnostném životě snadno postupovat.*

K těmto zaslíbením Pána Ježíše se připojuje ještě Velké zaslíbení Nejblahoslavenější Panny Marie:

- *Každou první sobotu se uzavírají brány pekla: nikdo nebude zavržen. Brány očištců se otevírají. Mnoho duší přijde do nebe. To je dílo milosrdné lásky mého Syna, kterou odměňuje ty duše, které uctívají mé Neposkvrněné Srdce!*

Při uvažování nad těmito přísliby, můžeme jen žasnout nad Boží dobrotou, která je tak veliká... Kéž je nám velikost Boží dobroty za několik málo úkonů konaných s úmyslem smíru za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Mariinu, neustálým povzbuzením k ještě větší lásce. Prosme, ať se na každém z nás naplní slova prosby a krátké modlitby: „*Sladké Srdce Mariino, buď mou spásou. Amen.*“

S požehnáním pro všechny...

P. Stanislav Váša